

Arrest

nr. 231 477 van 20 januari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 21 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 april 2019 diende verzoekster voor haar en haar kind een derde aanvraag tot gezinshereniging in op grond van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), respectievelijk als zus en neef van mevrouw E.N.F.R., die de Nederlandse nationaliteit heeft en in België verblijft.

Op 2 oktober 2019 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen.

Deze bijlage 20 bestaat uit twee beslissingen: een beslissing tot weigering van verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, worden de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.04.2019 werden ingediend door:

*Naam: P.
Voornamen: T.J.-A. C.
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: [...]
(...)*

en minderjarige zoon:

*Naam: V.
Voornamen: J.J.J.
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: [...]
(...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkenen vroegen op 04.04.2019 voor de derde maal gezinshereniging aan met respectievelijk hun zus en tante, zijnde [E.N.F.R.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname [...] op naam van betrokkene [P.T.], afgeleverd op 20.02.2018*
- reispaspoort Suriname [...] op naam van betrokkene [V.J.], afgeleverd op 22.05.2018*
- ‘verklaring omtrent historie’ dd. 12.04.2018 op naam van betrokkene [P.T.] en de referentiepersoon*
- attesten Inspectie der Directe Belastingen dd. 14.09.2018 op naam van betrokkene [P.T.] (2014-2016)*
- kadastraal attest MI-GLIS dd. 17.08.2018 op naam van [P.T.]*
- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene [P.T.] dd. 20.08.2013, 11.11.2013, 10.12.2013, 14.11.2014, 29.07.2015, 12.10.2015, 15.02.2016, 05.03.2016, 12.03.2016, 17.05.2016, 25.08.2016*

- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene [P.T.] dd. 06.02.2018, 05.03.2018, 08.03.2018, 11.04.2018, 19.04.2018, 26.04.2018, 05.06.2018, 04.07.2018, 24.07.2018 en 06.08.2018; betalingen
- vanwege de referentiepersoon aan derden uit de periode 14.11.2017 – 25.01.2018
- attesten OCMW Antwerpen dd. 13.04.2018 en 28.05.2018 op naam van betrokkene [P.T.] en de referentiepersoon

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 29.08.2018, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 28.02.2019.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- bewijzen geldstortingen vanwege derden aan betrokkene dd. 11.03.2014, 07.06.2016, 06.07.2016, 02.09.2016, 22.09.2016 en 26.09.2016; bijbehorende verklaringen op eer waarin deze derden verklaren dat deze geldstortingen verzonden werden namens de referentiepersoon: echter, deze verklaringen dat de voorgelegde geldstortingen verzonden werden namens de referentiepersoon zijn loutere beweringen die in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene.
 - verzendbewijzen vrachtpakketten vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 23.01.2014, 13.02.2014, 28.06.2014, 05.03.2015, 20.11.2015 (één datum onleesbaar): deze verzendi [sic]
 - verzendbewijzen vrachtpakketten vanwege de referentiepersoon aan een derde
 - verzendbewijs vrachtpakket waarvan de persoonsgegevens onleesbaar zijn
 - geactualiseerde geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 03.07.2018, 20.07.2018, 03.08.2018, 17.09.2018, 03.10.2018, 14.11.2018, 03.12.2018, 28.12.2018, 01.03.2019, 02.04.2019, 03.05.2019, 10.05.2019, 22.05.2019, 03.06.2019, 06.06.2019, 13.06.2019 en 03.07.2019: deze geldstortingen dateren van na de aankomst van betrokkenen in België, en hebben betrekking op de situatie in ons land; ze zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
 - geactualiseerde documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (arbeidsovereenkomst Stichting tante Louise Zorg dd. 25.02.2019; arbeidsovereenkomst Zorg in de Wijk – Thuisverpleging vzw dd. 05.03.2019; bijlage arbeidsovereenkomst ZEWOPA VZW dd. 05.03.2019; bijbehorende loonfiches voor de periode februari – mei 2019): uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat de tewerkstellingen bij Zorg in de Wijk – Thuisverpleging vzw en Zewopa vzw niet langer actueel zijn; deze gegevens kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.
- Voor zover de actualiteit van de tewerkstelling bij Stichting tante Louise Zorg (Nederland) op basis van de voorgelegde stukken dient aanvaard te worden, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens, en gelet op de gezinssamenstelling van de referentiepersoon, niet dat deze inkomsten afdoende zijn om bijkomend beide betrokkenen ten laste te nemen.
- vliegtuigticket KLM Paramaribo – Amsterdam dd. 27.09.2016 op naam van betrokkene [P.T.J.C.] en haar minderjarige zoon
- Deze bijkomende en geactualiseerde documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlage 20 dd. 28.02.2019. Er kan dienstig naar verwezen worden.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 07.03.2017 in België verblijft.

Van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 06.10.2017 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat – gezien de zeer beperkte steun – uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkenen ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert oktober 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene en haar minderjarige zoon die haar vergezelt. De gezinshereniging van [V.J.J.J.] overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan immers geen toepassing vinden gezien de moeder en wettelijke vertegenwoordiger van het kind geen verblijfsrecht heeft bekomen. De aanvragen tot gezinshereniging worden geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, werpt verzoekster op: "SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 47/1. 2° VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL. SCHENDING VAN HET UNIERECHT".

Verzoekster betoogt, na een ruime theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur alsook andere beginselen, in concreto als volgt:

" (...) 5.

De artikelen 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38/EG (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53- 3239/001,20-21).

Artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in

eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf." Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde "andere" familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe de verweerder zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag voor een inreisvisum als een ander familielid van een burger van de Unie. De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn. Artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet - bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag voor een inreisvisum steunde - luidt als volgt: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : [...] 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; [...]." Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt: "De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekers hun afhankelijkheid ten opzichte van de burger van de Unie op onvoldoende wijze hebben aangetoond. Verzoekers kunnen hier evenwel niet mee akkoord gaan, daar zij weldegelijk de nodige bewijsstukken hebben voorgelegd.

In casu is het thans na 3 aanvragen absoluut aangetoond dat verzoekers in het land van herkomst onvermogen waren. Dit wordt niet betwist door verwerende partij. Na aankomst in België heeft mevr. [P.] nooit gewerkt, zodat de behoefte in België ook vaststaat.

De kwestie die zou beslecht moeten worden is dus enkel het feit of zij daadwerkelijk ten laste was van de referentiepersoon, dus nl. zijn er voldoende geldtransfers voorhanden die de afhankelijkheid aantonen.

Uit de bestreden beslissing, alsook uit het administratief dossier valt af te leiden dat de referentiepersoon persoonlijk aan verzoekers in Suriname gelden heeft overgemaakt in de periode 2013-2016.

Ook werden er 6 maal vrachtpakketten overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoekers in de periode 2015-2016.

De referentiepersoon heeft ook via derden geld overgemaakt aan verzoekers. Wat betreft de bewijswaarde hiervan gedragen verzoekers zich naar de wijsheid van de Raad.

Ook na hun aankomst in België is de referentiepersoon hen financieel blijven steunen.

De Vreemdelingenwet stelt geen minimumbedrag in, noch is er een tijdsvoorwaarde gesteld.

In casu kan dus duidelijk gesteld worden dat verzoekers en onvermogen zijn en ten laste. De opmerking over de inkomsten van de referentiepersoon doet niets ter zake, daar in de bijlage 19ter geen bewijs van inkomsten werd gevraagd van de referentiepersoon. Tevens motiveert verwerende partij niet waarom de inkomsten onvoldoende zouden zijn.

Verzoekers hebben bijgevolg op afdoende wijze aangetoond dat zij ten laste zijn van de referentiepersoon.

Punt 6 van de considerans van de richtlijn 2004/38 stelt dat de afhankelijkheidsrelatie dient te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de "eenheid van het gezin":

"Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van "familieleden" vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of ander omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn."

Deze financiële afhankelijkheidsrelatie heeft verzoekers op afdoende wijze aangetoond aan de hand van de hierboven besproken bewijsstukken.

Wat het "ten laste" zijn betreft, heeft de Raad immers reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en artikel 47/3 van de vreemdelingenwet, moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld: "Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan." (Arrest "Lebon" van 18 juni 1987).

"(...) onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld." (Arrest "Jia" van 9 januari 2007)." (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53- 3239/001, 22). Deze invulling van het begrip "ten laste" werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia: "In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit de bijgebrachte stukken blijkt zeer duidelijk dat verzoekers financieel afhankelijk zijn van de referentiepersoon. Zij hebben met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond.

2.2. De Raad kan, gelet op wat kan worden gelezen in de bestreden beslissing, de verwerende partij volledig volgen wanneer ze in haar nota opmerkt: *“Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het determinerend motief op grond waarvan de beslissing is genomen werd aangegeven. Er werd immers duidelijk vermeld dat de beslissing genomen werd in uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, namelijk dat “Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de unie of reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie.” Er werd gewezen op de artikelen 47/1, 2° en 47/3 §2 van de vreemdelingenwet. In de beslissing werden alle stukken die verzoekster bij haar aanvraag heeft voorgelegd weergegeven en in concreto besproken.*

Eerst werd gewezen op alle documenten die zij reeds voorlegde in het kader van een vorige aanvraag, waarna werd vastgesteld dat die documenten reeds besproken en weerlegd werden in de bijlage 20 van 28/2/2019. Vervolgens werden de documenten opgesomd die verzoekster voor het eerst voorlegde in het kader van huidige aanvraag. Er werd daarbij ingegaan op de inhoud van de verschillende documenten en geconcludeerd dat uit die documenten geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de bijlage 20 van 28/2/2019.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor eveneens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Zij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in voorliggende zaak is bereikt.”

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet waarin de formele motiveringsplicht is vervat, wordt niet aangetoond.

2.3. Waar verzoekster kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“(...)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...)”

2.5. Uit het bovenvermelde blijkt dat verzoekster een verblijfskaart kan verkrijgen als “*ander*” familielid van haar zus die een EU-onderdaan is die in België verblijft als zij bewijst dat zij in het land van herkomst, Suriname, ten laste was van haar zus of deel uitmaakte van haar gezin. De Raad neemt akte van de theoretische uiteenzetting van verzoekster in haar verzoekschrift over de Unierechtelijke inbedding van voormelde bepalingen.

2.6. Kernpunt van verzoeksters praktisch betoog is dat ze niet akkoord gaat met het oordeel van de verwerende partij dat ze onvoldoende haar afhankelijkheid heeft aangetoond ten opzichte van de burger van de Unie. Volgens haar heeft ze wel degelijk de nodige bewijsstukken neergelegd dat ze daadwerkelijk ten laste was van haar zus. Ze is van oordeel dat er voldoende geldtransfers voorhanden zijn die deze afhankelijkheid aantonen.

2.7. De Raad benadrukt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de bewijsstukken inzake het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon, over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid beschikt waarop hij slechts een marginale wettigheidstoetsing uitoefent.

2.8. Te dezen dient de Raad vast te stellen dat verzoekster nergens in concreto uiteenzet waarom de door de verwerende partij gedane beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is voor wat betreft:

a) de geldstortingen die door de referentiepersoon zelf werden gedaan en waarbij de verwerende partij verwijst naar de beoordeling ervan in de bijlage 20 van februari 2019;

b) de verklaringen op eer waarin derden verklaren dat geldstortingen verzonden werden aan verzoekster namens de referentiepersoon;

c) de vrachtpakketten die door de referentiepersoon werden verzonden;

d) de geldstortingen die door de referentiepersoon werden gedaan na de aankomst van verzoekster en haar zoontje in België.

2.9. Verzoekster kan de gedane beoordeling van de door haar overgemaakte stukken niet aan het wankelen brengen door te herinneren aan de overgemaakte stukken en de overtuiging te ventileren dat ze hiermee wel degelijk op afdoende wijze heeft aangetoond dat ze ten laste was van de referentiepersoon. Evenmin volstaan uitgebreide theoretische Unierechtelijke beschouwingen om te kunnen besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf.

2.10. Waar verzoekster stelt dat de Vreemdelingenwet geen minimumbedrag instelt en geen “*tijdsvoorwaarde*” bepaalt, dient de Raad op te merken dat verzoekster niet uitlegt waar de verwerende partij een minimumbedrag instelt, wat ze bedoelt met “*tijdsvoorwaarde*” en waar dit zou opgelegd zijn in de bestreden bijlage 20. Het komt de Raad niet toe dit alles te gaan concretiseren ten behoeve van verzoekster.

2.11. De beoordeling in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat ze reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon volstaat samen met de beoordeling dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de burger van de Unie in het land van herkomst (zie infra), om de bestreden weigeringsbeslissing te schragen. Kritiek op de overtollige motieven, met name de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf.

2.12. Waar verzoekster benadrukt dat zij na haar aankomst in België nooit gewerkt zou hebben en dat de referentiepersoon haar ook na aankomst in België financieel is blijven steunen, wat volgens haar op haar behoefte wijst, dient te worden opgemerkt dat dit betoog niet ter zake doet aangezien de afhankelijkheidssituatie in het land van herkomst een *conditio sine qua non* is, die niet vervuld wordt. De situatie in België, na de aankomst van verzoekster alhier, kan niet volstaan om een verblijf te verwerven op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Een afhankelijkheidssituatie in het land van herkomst wordt voorts niet aangetoond enkel door een eventueel bewijs van onvermogen in het land van herkomst. Verzoekster diende aan te tonen dat de referentiepersoon haar actief financieel ondersteunde in het land van herkomst, zodat er sprake was van een financiële afhankelijkheidsrelatie. Het betoog van verzoekster dat de verwerende partij niet betwist dat zij in het land van herkomst onvermogen was, is dan ook evenmin dienstig. Verzoekster lijkt dit trouwens zelf te beseffen aangezien ze in haar verzoekschrift stelt: *“De kwestie die zou beslecht moeten worden is dus enkel het feit of zij daadwerkelijk ten laste was van de referentiepersoon, dus nl. zijn er voldoende geldtransfers voorhanden die de afhankelijkheid aantonen.”*

2.13. Waar verzoekster in haar inleidend theoretisch betoog het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van fair play aanstipt, is het middel onontvankelijk aangezien zij nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht.

Voor wat betreft het geschonden geachte *“Unierecht”*, het komt verzoekster toe nader te preciseren welk Unierecht zij precies geschonden acht. Het komt de Raad niet toe dit ten behoeve van verzoekster af te leiden uit het verzoekschrift. Dit onderdeel van het middel is eveneens onontvankelijk.

Het eerste middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

2.14. In een tweede middel, eveneens gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, werpt verzoekster op: *“SCHENDING VAN ARTIKEL 47/1. 47/2 en art. 47/3 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van de Richtlijn 2004/38/EG. SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“1.

Verwerende partij besluit in bestreden beslissing dat artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet niet kan worden toegepast gezien verzoekster geen enkel stuk zou hebben voorgelegd dat aantoonde dat ze reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst.

De vraag of verzoekster deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon betreft een feitelijke situatie, die moet worden beoordeeld in functie van alle elementen van het dossier.

Verwerende partij neemt in bestreden beslissing niet in acht dat verzoekster op jonge leeftijd wees werd. Hierdoor werd de referentiepersoon als zus van verzoekster, van rechtswege haar voogd. Gezien verzoekster minderjarig was op dat moment, stond verzoekster als voogd in voor de opvoeding van haar zus.

Uit deze feitelijke situatie blijkt duidelijk dat verzoekster deel uitmaakt, en altijd deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, waaronder ook in hun land van herkomst.

2.

Daarenboven motiveert de bestreden beslissing niet waarom het gegeven dat de referentiepersoon de voogd is van verzoekster, onvoldoende zou zijn om toepassing te kunnen maken van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht gebiedt nochtans dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus

plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

Verzoekster heeft duidelijk aangetoond dat zij in haar land van herkomst, met name Suriname, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

3.

Aangezien de hierboven aangehaalde bepalingen een omzetting vormen van de Burgerschapsrichtlijn, kan voor hun correcte interpretatie verdere inspiratie worden gevonden bij de tekst van deze Burgerschapsrichtlijn, en de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Zo is artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet een omzetting van artikel 3, tweede lid, sub a) van de Burgerschapsrichtlijn, dat lidstaten verplicht om de binnenkomst en het verblijf te 'vergemakkelijken' van de volgende personen:

"a) andere, niet onder de definitie van artikei 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de buraer van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

Verder stelt artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn dat het gastland de persoonlijke situatie nauwkeurig moet onderzoeken en een eventuele weigering van toegang of verblijf moet motiveren.

Artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet is dan weer een omzetting van artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn, met als opschrift "Afgifte van de verblijfskaart", dat luidt:

"2. Voor de afgifte van de verblijfskaart verlangen de lidstaten overlegging van de volgende documenten:

(...)

e) in de gevallen van artikel 3, lid 2, sub a, een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst afgegeven document waaruit blijkt dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie, of bij hem inwonen, of vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven

(...)"

In het arrest Rahman van 05.09.2015, C83/11 heeft het Hof van Justitie (Grote Kamer) de inhoud van art. 3, lid 2 van d Burgerschapsrichtlijn verduidelijkt, en verklaard voor recht als volgt:

"1) Artikel 3, lid 2, van [de burgerschapsrichtlijn], moet aldus worden uitgelegd:

- dat de lidstaten niet verplicht zijn om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van art. 2, punt 2, van deze richtlijn vallen, zelfs indien zij overeenkomstig art. 10, lid 2, van deze richtlijn aantonen dat zij ten laste van deze burger zijn;

dat de lidstaten er evenwel over moeten waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat aan de hand van waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd;

-dat de lidstaten over een ruime beoordelingsmarge beschikken om deze voorwaarden vast te stellen, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de in artikel 3, lid 2, gebruikte bewoordingen met betrekking tot afhankelijkheid en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven;

- dat iedere aanvrager het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten onderzoeken of de nationale wetgeving en de toepassing ervan aan deze voorwaarden voldoen.

2) Als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

3) Artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten in het kader van de uitoefening van hun beoordelingsmarge bijzondere voorwaarden mogen stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van de bewoordingen in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van richtlijn 2004/38 met betrekking tot afhankelijkheid, en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.

4) De vraag of de afgifte van de in artikel 10 van richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan, valt niet binnen de werkingssfeer van deze richtlijn.

Het Hof van Justitie verduidelijkte in punt 1 aldus dat de Burgerschapsrichtlijn lidstaten niet verplicht een verblijfsrecht te geven aan bovenvermelde familieleden. De Belgische wetgever koos er echter voor om dit wel te doen door in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet te bepalen dat de bepalingen van hoofdstuk 1 ook van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Verder stelt het Hof dat lidstaten voorwaarden in hun wetgeving moeten invoeren aan de hand waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen. Deze voorwaarden werden in België ingeschreven in artikel 47/1 en artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet.

De lidstaten beschikken volgens het Hof over een ruime beoordelingsmarge om deze voorwaarden vast te stellen, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt”, en zij artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van de Burgerschapsrichtlijn niet van haar nuttig effect beroven.

Daarnaast stel het Hof dat een aanvrager het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven (Zie hierover ook §25 van het arrest, waar het hof per analogie verwijst naar arresten van 24 oktober 1996, Kraaijeveld e.a, C-72/95, Jurispr. blz. 1-5403, punt 56; 7 september 2004, Waddenvereniging en Vogelbeschermingsvereniging, C-127/02, Jurispr. blz. 1-7405, punt 66, en 26 mei 2011, Stichting Natuur en Milieu e.a, C-165/09-C-167/09, Jurispr. blz. 1-4599, punten 100 tot en met 103).

Verder preciseert het Hof in punten 2 en 3 de inhoud van de voorwaarden om binnen de in artikel 3, lid 2, van de burgerschapsrichtlijn bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, Verzoekster pretendeert echter niet onder de categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, maar wel onder de categorie van familieleden die “inwonen bij” een burger van de Unie, zodat de preciseringen door het Hof gemaakt in punten 2 en 3 niet op hem van toepassing zijn.

Over de precieze inhoud van de voorwaarden om binnen de in artikel 3, lid 2, van de burgerschapsrichtlijn bedoelde categorie van familieleden die “inwonen bij” een burger van de Unie te vallen, geef het Hof in zijn rechtspraak geen verdere verduidelijking.

Toch kunnen in het arrest Rahman nuttige indicaties worden gevonden voor een correctie interpretatie van de categorie van familieleden die “inwonen bij” een burger van de Unie.

Zo moet er rekening gehouden worden met de algemene instructie die het Hof heeft gegeven dat de voorwaarden die worden gesteld verenigbaar moeten zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijk”, en zij artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van de Burgerschapsrichtlijn niet van haar nuttig effect mogen beroven.

Het is duidelijk dat de interpretatie die verwerende partij geeft aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet jo. artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van de Burgerschapsrichtlijn, deze bepalingen van hun nuttig effect beroven.

Zo deze bepalingen immers aldus worden geïnterpreteerd dat enkel familieleden die inwonen bij de referentiepersoon op het moment van de aanvraag (of vlak daarvoor) in aanmerking komen, wordt deze bepaling van haar nuttig effect ontnomen, nu familieleden die om welke reden (buiten hun wil) dan ook niét hun aanvraag gelijktijdig met de referentiepersoon indienen, definitief de mogelijkheid wordt ontnomen zich achteraf nog bij hun familielid in het gastland te vestigen, niettegenstaande hun gezinsleven door de tijdelijke scheiding niet is onderbroken.

In deze zin moet ook worden opgemerkt dat de verwoording van de bepaling van de Burgerschapsrichtlijn enigszins paradoxaal voorkomt nu deze spreekt van “in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet.”

Verder moet er, naar analogie met hetgeen het Hof heeft gesteld in §32 van voornoemd arrest, op gewezen worden dat art. 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, “de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in art. 2, punt 2 van de Burgerschapsrichtlijn gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

In § 23 van voormeld arrest heeft het Hof eveneens gesteld dat “In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.”

Ook in de conclusie van advocaat-generaal Bot, wordt gesteld dat bij het bepalen of een verblijfsrecht wordt toegekend op grond van artikel 3 lid 2, rekening moet worden gehouden met de rechten verbonden aan het Unieburgerschap en met de bescherming van het privé- en gezinsleven. Volgens de advocaat-generaal mogen lidstaten een dergelijk verblijfsrecht niet weigeren indien dit tot gevolg heeft dat de uitoefening van het recht van de betrokken burger van de Unie om vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven op ongerechtvaardigde wijze wordt belemmerd of indien dit een onevenredige schending vormt van diens recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven (Zie conclusie van A-G Bot in zaak C-83/11(Rahman), punt 79).

Het is duidelijk dat verzoeksters situatie aanleiding moet geven tot een ruime interpretatie van eenheid van gezin. Zo moet er rekening worden gehouden met het feit dat de graad van verwantschap tussen verzoekster en de referentiepersoon zeer nauw is, nu zij niet enkel zussen zijn maar de referentiepersoon gedurende vele jaren ook de ouderlijke functie op zich heeft genomen. Verder moet in rekening worden gebracht dat verzoekster sinds zeer jonge leeftijd afhankelijk is van de referentiepersoon, en dat zij gedurende jaren behoorden tot hetzelfde huishouden.

Door de voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet zodanig eng te interpreteren overschrijdt verwerende partij de grenzen van de in de Burgerschapsrichtlijn neergelegde beoordelingsmarge.

De bestreden beslissing schendt dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van richtlijn 204/38/EG (de Burgerschapsrichtlijn) wijst de Raad erop dat de schending van een bepaling van een richtlijn nooit dienstig kan worden aangevoerd eenmaal deze in nationale wetgeving is omgezet, behoudens wanneer deze omzetting laattijdig of niet richtlijnconform is gebeurd (cf. HvJ 5 april 1979, nr. 148/78, Ratti, Jur., 1979, 1629) en de bepaling uit de richtlijn onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk is (cf. HvJ 4 december 1974, nr. C-41/74, Van Duyn, Jur., 1974, 1337). Verzoekster zet nergens uiteen dat deze bepaling laattijdig of niet correct zou zijn omgezet in interne wetgeving.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.16. Voor wat betreft de opgeworpen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2.2. Hier kan nog wel aan worden toegevoegd dat, waar verzoekster een motivering verwacht over het gegeven dat de referentiepersoon haar voogd was daar zij op jonge leeftijd wees was, uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster een stuk heeft voorgelegd ter staving hiervan. Verzoeksters verwachting dat de verwerende partij hiermee rekening houdt of hierover motiveert, mist dan ook feitelijke grondslag.

2.17. Voor wat betreft de in het ondersteunend betoog opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2.3.

2.18. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat ze duidelijk heeft aangetoond dat ze in haar land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De Raad neemt opnieuw akte van de theoretische uiteenzetting van verzoekster over de Unierechtelijke inbedding van de artikelen 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet.

2.19. Verzoekster is van oordeel dat haar situatie aanleiding moet geven tot een ruime interpretatie van de eenheid van het gezin. Ze stelt meer bepaald, *“Zo moet er rekening worden gehouden met het feit dat de graad van verwantschap tussen verzoekster en de referentiepersoon zeer nauw is, nu zij niet enkel zussen zijn maar de referentiepersoon gedurende vele jaren ook de ouderlijke functie op zich heeft genomen. Verder moet in rekening worden gebracht dat verzoekster sinds zeer jonge leeftijd afhankelijk is van de referentiepersoon, en dat zij gedurende jaren behoorden tot hetzelfde huishouden.”*

2.20. Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden dat haar een verblijf moet worden toegekend omdat ze de zus is van de referentiepersoon. Dit vindt geen steun in de geschonden geachte bepalingen van de Vreemdelingenwet noch in de Unierechtelijke bepalingen waarvan ze de omzetting vormen. Verder blijkt nergens uit dat de referentiepersoon gedurende vele jaren de ouderlijke functie op zich heeft genomen voor verzoekster en verzoekster sedert jonge leeftijd afhankelijk was van de referentiepersoon. Gelet op de stukken die zich bevinden in het administratief dossier kan de verwerende partij volledig worden gevolgd wanneer ze in haar nota opmerkt: *“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster geen enkel stuk heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon voogd zou zijn over verzoekster. Zij toont aldus niet aan met welke stukken, waaruit zou blijken dat haar zus voogdij over haar zou hebben, er dan geen rekening zou zijn gehouden. Bovendien en louter ten overvloede blijkt uit een stuk dat gevoegd werd bij haar aanvraag dat zij het volgende schreef als commentaar “van zijn ander ouder weten we niets, ik voed hem alleen op met ondersteuning van mijn zusje en mijn moeder”. Verzoekster heeft bovendien in het kader van een vorige annulatieprocedure alzo zelf aangegeven dat zij steun ontvangt van haar moeder, waardoor zij haar betoog in haar verzoekschrift tegenspreekt.”*

2.21. Er is geen sprake van een enge interpretatie van voorwaarden in de geschonden geachte bepalingen van de Vreemdelingenwet die in strijd zou zijn met het Unierechtelijke kader zoals verzoekster beweert in haar verzoekschrift, wel van een gebrek aan documenten die de beweringen van verzoekster staven dat ze in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De overtuiging van verzoekster dat ze dit duidelijk heeft aangetoond kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.22. In een derde middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van de **“ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET FORMELE MOTIVERING BESTUURSHANDELINGEN EN VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET IN HET LICHT**

VAN ARTIKEL 8 EVRM. ARTIKEL 7 JUNCTO ARTIKEL 51 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU. ARTIKEL 27 VAN DE RICHTLIJN 2004/38/EG. ARTIKEL 39/79 EN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET”.

Verzoekster betoogt als volgt:

1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoekster herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekers werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekers. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekers.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekers helemaal niet onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van een afdoende motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De verwantschapsband tussen verzoekers en de referentiepersoon werd immers, gelet op het administratief dossier en de daarin aanwezige stukken, op afdoende wijze bewezen!

De bestreden beslissing is dan ook onjuist. Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekers de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in haar privéleven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden dient te leven van haar partner, waarmee zij een affectieve en duurzame liefdesrelatie mee onderhoudt, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.“

2.23. Uit de bestreden bijlage 20 blijkt duidelijk dat ze de juridische en feitelijke motieven bevat voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en er wordt gesteld dat verzoeksters legaal verblijf is verstreken. Verder wordt er duidelijk gemotiveerd in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd wanneer ze stelt dat *“de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken”*.

2.24. Verzoekster poneert, *“De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken”* en *“Gezien het ontbreken van een afdoende motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden”*, maar zij verduidelijkt niet over welke stukken de verwerende partij zou hebben nagelaten te motiveren of op welk vlak de motivering niet afdoende is. Verzoekster houdt verder voor dat de verwerende partij *“op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt [heeft] die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekers.”* Verzoekster kan echter bezwaarlijk worden gevolgd in haar betoog, aangezien de bevelcomponent van de bijlage 20 wel degelijk getuigt van het feit dat de verwerende partij een belangenafweging op familiaal vlak heeft gemaakt, daar hierin kan worden gelezen: *“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”*

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.25. Waar verzoekster voorhoudt dat de bestreden bijlage 20 geen correcte reden bevat voor de beslissing tot weigering van verblijf en van het bevel om het grondgebied te verlaten en ze *“onjuist is”*, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.26. De Raad dient echter vast te stellen dat verzoeker nalaat te preciseren op welk vlak de bestreden bijlage 20 niet correct gemotiveerd is.

2.27. Voor zover dient te worden begrepen dat verzoekster beoogt op te werpen dat de motivering niet correct is omdat er geen rekening werd gehouden met haar familiale situatie, volstaat het voor wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft te verwijzen naar de in punt 2.24. geciteerde passage om dit betoog te ontkrachten. Voor wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf: de aanvraag die verzoekster heeft ingediend op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, kan worden beschouwd als een aanvraag op grond van haar familiale situatie. De voorwaarden die de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet stellen kunnen worden beschouwd als het wettelijk kader binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota.

2.28. Verzoekster verwacht blijkens haar verzoekschrift een uitgebreid onderzoek van haar familiaal leven in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maar ze laat na in te gaan op de motivering die figureert in de bestreden bijlage 20 in het licht van voormelde bepaling en te duiden waar die zou te kort schieten.

2.29. Voor wat betreft het geschonden geachte artikel 8 van het EVRM, handelt dit eveneens over het familie- en gezinsleven waarvan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gewag maakt. Verzoekster toont niet aan dat de in punt 2.24. gedane afweging strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Verzoekster

benadrukt dat ze de zus is van de Unieburger maar zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota kan artikel 8 van het EVRM niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoekster te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat zij zus is van een in België verblijvende persoon die de Nederlandse nationaliteit heeft.

2.30. De theoretische beschouwingen van verzoekster over artikel 8 van het EVRM tonen daarvan geen schending aan. Alleszins valt verzoekster niet onder het tweede lid van dit verdragsartikel aangezien haar situatie een eerste binnenkomst betreft. Verzoekster werpt op, *“De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekers de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in haar privéleven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.”*, doch dit is niet meer dan het ventileren van een ergernis en toont geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.31. Verzoekster voert de schending aan van artikel 51 van het Handvest, van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, maar laat in concreto uiteen te zetten hoe deze bepalingen werden geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

Het derde middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA